

תת"ע (פתח תקווה) 14234-03-25 - איסמעיל אלחדור נ' מדינת ישראל

בית המשפט לתעבורה פתח תקווה

תת"ע 14234-03-25 מדינת ישראל נ' אלחדור

לפני כבוד השופט עידן שניר

המבקש
נגד
איסמעיל אלחדור

המשיבה
מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה לביטול פסק דין לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 שניתן בהיעדרו של המבקש לאחר שלא התייצב לדין ביום 13.5.25.

רקע עובדתי:

1. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב שניתנה עליו הודעת איסור שימוש, בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה. המבקש קיבל במועד ביצוע העבירה, הזמנה לדין וכתב אישום, שבה צוין כי התאריך למשפט נקבע ליום 13.5.25 בשעה 08:30.

2. המבקש לא התייצב לדין ונשפט בהיעדרו. בגזר הדין, הושתו על המבקש העונשים הבאים: פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים, קנס כספי בסך 2,000 ש"ח, ופסילה על תנאי של שלושה חודשים למשך שלוש שנים, שלא יעבור את העבירות בהן הורשע, או עבירות של התוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה.

טענות הצדדים:

3. ביום 21.8.25 הגיש המבקש בקשה לביטול גזר הדין שניתן בהיעדרו, ובקשה לעיכוב גזר הדין עד למתן החלטה אחרת. לטענת המבקש, יש להיעתר לבקשה שכן הנאשם כופר בביצוע העבירה בה הורשע, וכי יש לו טענות הגנה שעשויות להוביל לשינוי מהותי וממשי בתוצאה.

4. באשר לסיבה שבגינה לא התייצב, בבקשתו ציין המבקש כי באותו היום נערכה מסיבת אירוסיו והוא היה טרוד בהכנות לקראתה. המבקש טוען כי מאחר שהוא אינו בקיא בהליכים משפטיים או בפרוצדורה הרלוונטית, לא התייצב לדיון במועד.

5. המשיבה התנגדה לבקשה, וטוענת כי המבקש היה מודע למועד הדיון זמן רב מראש שכן ההזמנה לדיון נמסרה לידי בעת ביצוע העבירה. על אף זאת, לא פעל המבקש להגיש בקשת דחייה או למנות ייצוג קודם למועד הדיון. בנוסף ציינה המשיבה כי מועד מסיבת האירוסין היה בשעה 19:00, בעוד מועד הדיון נקבע לשעה 08:30 והכרעת הדיון ניתנה בשעה 14:55. כמו כן, טוענת המשיבה כי הבקשה הוגשה בשהוי ניכר אשר המבקש הגיש הבקשה אחרי יותר משלושה חודשים מיום שבו ניתן גזר הדין.

דיון:

6. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי בית-המשפט יבטל את פסק-הדין שניתן בהיעדר אם נוכח שהתקיים אחד מאלה: **(1) הייתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו; (2) אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.** הכלל הוא משסיים בית-המשפט את מלאכתו והוציא מתחת ידיו פסק-דין, "מעמדו של הנאשם הוא של מי שנשפט והורשע כדין. לכן, כאשר מבקש הוא כי פסק-הדין יבוטל, עליו הנטל לשכנע את בית-המשפט מדוע יינתן לו "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של ההליך אשר הסתיים" (רע"פ 8583/04 **חילף נ' מדינת ישראל**, פורסם באתר נבו (02.11.04)).

7. לא שוכנעתי כי במקרה דנן הייתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש למשפטו. המבקש זומן כדין לדיון, ואין מחלוקת כי ההזמנה נמסרה לו במועד ביצוע העבירה למעלה מחודשיים לפני מועד הדיון. על אף זאת, לא פעל המבקש להגיש בקשה מבעוד מועד לדחיית הדיון וגם לא טרח להגיש בקשה בימים שחלפו לאחר מכן, אלא רק לאחר שקיבל לידי פסק הדין שבו נשפט בהיעדרו כעבור מספר חודשים.

8. אין חולק כי המבקש היה טרוד בעניינים אחרים, אך אין בכך משום הצדקה להיעדר מהדיון. שכחה, בלבול, או עיסוק בעניינים אחרים אינם סיבה מוצדקת לאי-התייצבות כפי שהודגש על-ידי הנשיא שמגר בבר"ע 418/85 **רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, לט(3) 279 (1985): "השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות... מי ששכח, יישא בתוצאות שיכחתו ולא הציבור בכלל." (ראו גם: ע"פ 5377/03 **ג'מאל נ' מדינת ישראל**, פורסם באתר נבו (29.06.03); רע"פ 1446/14 **אסדי נ' מדינת ישראל**, פורסם באתר נבו (26.03.2014); רע"פ 3518/15 **מלקמו נ' מדינת ישראל**, פורסם באתר נבו).

((08.06.15)).

9. באשר לשיהוי, לא מצאתי כי המבקש השתהה בהגשת בקשתו, וזאת בהעדר אינדיקציה בתיק בית המשפט למועד המסירה של פסק הדין שניתן בהעדרו. יחד עם זאת, העדר סיבה מוצדקת להתייצבות ואי קיומו של עיוות דין, מטילים את הכף לדחיית הבקשה.

10. ואכן באשר לאפשרות לקיומו של עיוות דין, בית-המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' סאלם**, פורסם באתר נבו (25.03.18) קבע כי המונח "עיוות דין" בהקשר לביטול פסק-דין שניתן בהיעדר משמעו הצבעה על: "שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה". המבקש כופר בעובדות המתוארות בכתב האישום, אך פרט לטענות כלליות בדבר קיומן של "טענות הגנה טובות" לא פורטה ולו טענה אחת שממנה ניתן ללמוד כי קיימת למבקש הגנה מפני האישום, וגם לא הוצגה ראיה כלשהי אשר תתמוך בקיומה של הגנה טובה (רע"פ 400/20 **בלכר נ' מדינת ישראל**, פורסם באתר נבו (02.04.20)).

11. גם באשר לעונש שהושת על המבקש, אני סבור כי מדובר בעונש הולם לעבירה בה הורשע המבקש. המבקש אווזז ברישיון נהיגה משנת 2023 בלבד, אמנם ללא הרשעות קודמות אך מדובר בוותק קצר לכל הדעות. המחוקק קבע פסילת מינימום בת שלושה חודשים לעבירה זו. במסגרת גזר הדין הושת עונש המינימום, ולכן אני סבור כי יש בכך משום עיוות דין (ראו והשוו: רע"פ 222/13 **עודה נ' מדינת ישראל**, פורסם באתר נבו (17.01.13)).

12. אציין כי לו היה בפי המבקש טענות כבדות משקל כנגד האישום, הייתי שוקל, בנסיבות הספציפיות של תיק זה, לבטל את פסק הדין בכפוף לתשלום הוצאות. אלא שכאמור טענות כאלה לא הועלו, ולכן אין מנוס מדחיית הבקשה.

13. באשר לעתירת המבקש לקיום דיון במעמד הצדדים, לא מצאתי סיבה מוצדקת לקיום דיון שכזה וממילא אין חובה לעשות כן אלא במקרים חריגים (עניין **סאלם** הנ"ל בעמ' 800 ואילך לפסק הדין).

לסיכום, במקרה דנן לא הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש, וגם לא שוכנעתי כי ייגרם לו עיוות דין מהשאר פסק הדין שניתן בהיעדר על כנו.

הבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר, נדחית. לפנים משורת הדין, אני מורה על דחיית המועד להפקדת הרישיון (או תצהיר חלף הפקדה במקרה של אובדן) וזאת עד ליום 2.11.25.

ניתנה היום, י"ב אלול תשפ"ה, 05 ספטמבר 2025,
בהעדר הצדדים.

